

ΠΡΟΕΚΤΑΣΕΙΣ

Συμβουλές

Ποιο ακριβώς είναι το πρόβλημα της χώρας; Ή, αλλιώς, πού πάνε τα πράγματα; Οι πιο έγκυρες απαντήσεις σε αυτά τα αγωνιώδη ερωτήματα προέρχονται από δύο πολύ συγκεκριμένες πηγές. Η μία είναι ο Γιώργος Προβόπουλος. Με σαφήνεια για όποιον διαβάσει πίσω από τις γραμμές, ο διοικητής της Τράπεζας της Ελλάδος επισημαίνει δημοσίως τι θα κοστίσει στη χώρα αν δεν επιτευχθούν οι οικονομικοί στόχοι που ετέθησαν. Είναι άλλωστε ο πρώτος προφήτης: πριν από τις εκλογές του 2009 ενημέρωσε την πολιτική τάξη για τη δημοσιονομική εκτροπή. Με τη διακριτικότητα του ανθρώπου που μετέχει σε ένα από τα πιο ισχυρά κέντρα αποφάσεων της Ευρώπης και ταυτόχρονα διευθύνει την Αρχή που επο-

ΤΟΥ ΓΙΩΡΓΟΥ
ΛΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

πτεύει την ελληνική οικονομία. Φωνή βοώντος....

Η άλλη πηγή είναι ο Κώστας Σημίτης. Οι κυβερνήσεις του φέρουν μέρος της ευθύνης για τη σημερινή κατάσταση. Οι χειρισμοί του εντός και εκτός ΠΑΣΟΚ, εντός και εκτός της χώρας, δεν ήταν οι καλύτεροι. Από τη στιγμή όμως κατά την οποία η Ελλάδα οδηγήθηκε σε διεθνή οικονομικό έλεγχο, προσπαθεί αγωνιωδώς να δείξει από πού θα μπει ο λύκος. Δημιουργεί ένα πολιτικό και επικοινωνιακό αντίβαρο. Οχι μόνο απέναντι στην αψήφιστη αυταρέσκεια που διακρίνει τη διακυβέρνηση Παπανδρέου, αλλά και απέναντι στην αφασία που χαρακτηρίζει το πολιτικό προσωπικό γενικότερα.

Δεν υπήρξε πιο εμπειριστατωμένη ανάλυση για το ασταθές παρόν και το αβέβαιο μέλλον της χώρας από το κυριακάτικο άρθρο του στην «Καθημερινή». Ακύρωσε όσους προτάσσουν το ανόητο δόγμα ότι οι Ευρωπαίοι, θέλουν δεν θέλουν, και θα πληρώνουν και θα κρατήσουν την Ελλάδα στην ευρωζώνη, «γιατί δεν μπορούν να κάνουν αλλιώς». Ο Σημίτης έχει καθαρή εικόνα των πραγμάτων: δεν θέλουν και αν δεν δράσει αποφασιστικά, είναι πιθανό να την εξοβελίσουν.

Παρότι η παρέμβασή του είχε και άρωμα Πόντιου Πιλάτου που νίπτει τας χείρας του για τη σταύρωση που επίκειται, ήταν διαφωτιστική για την πραγματική συζήτηση πίσω από τις κλειστές ευρωπαϊκές πόρτες. Ο πρώην πρωθυπουργός είναι απαξιωμένος, στο ΠΑΣΟΚ πριν από όλα. Ωστόσο δεν κλείνει τα μάτια, όπως έκανε το παρελθόν. Αντιλαμβάνεται ποιο είναι το ερώτημα και προσπαθεί να δώσει μια συμβουλή. Ετσι όπως την εννοούσε η αμερικανίδα συγγραφέας Ερική Τζονγκ: «Συμβουλή είναι αυτό που προκύπτει όταν ξέρουμε την απάντηση, αλλά ευχόμαστε να μην την ξέραμε».